

Veress Miklós

Isteni purparlé

Mosdósi szőlőgazdáknak

Buddha:

*Az egyenes út Buddhához vezet. Fölfelé!
Jegyezd meg jól, ha hozzám igyekeznél!*

Bacchus:

*Szőlőhegyekbe jó út visz fölfelé!
Hozzám ha igyekszel – nem halsz meg szomjasan.*

Buddha:

*Hozzám az út mindég elmélkedésre való,
hogy fogd föl – a lélek mire szomjúhozik!*

Bacchus:

*Kiszárad torkod, amíg hozzám megérkezel,
de elméd is frissebb, hogyha iszod borom!*

Buddha:

*Higgyél nekem! Milyen hatalmas vagyok, lám
szoborként is: körmöm nagyobb, mint arcod!*

Bacchus:

*Csak láss, de szoborként soha engem
nagyobbznak, mint magad: hasonlóak vagyunk!*

Buddha:

*Az egyenes út Buddhához vezet. Fölfelé!
Rátalálsz, hogyha hozzám igyekeznél!*

Bacchus:

*Vénebb isten vagyok, mint ez a száraz másik,
mégis ifjabb – mámorból ki nem fogyhatok!*

Buddha:

*Fölfelé egyenest vezet az út hozzám,
ha letérsz róla – megszenvedheti lelked!*

Bacchus:

*Vigabb hozzámig utad – amúgy fölfelé.
Az is igaz: lefelé aztán kacskarigósabb!*

Szoborpark II.

Furulyáslány

*Zárva a mályva
hajnali órán.
Tornacipőtől
zörg a kavics.
Térgyel a lányka.
Szemrevaló ám:
nemhogy előről –
hátrul is.*

*Duzzad az ajka,
lám kire várhat,
vagy kire gondol,
míg didereg?
Senki se hallja,
mit furulyálgat –
hisz csak szoborból.
Mégse rideg.*

*Valaki dallal
mintha felelne,
eljutva árva
kis dalodig?
Mályvamély hajnal.
Bimbózik melle,
s kis pocikája
domborodik.*

*Néma a szoló.
Csöndes a távol.
Szeme lesütve:
benn mosolyog.
Dermedve hulló
hajfonatáról
ezüsttel csügg le
egy pici pók.*

Szoborpark IV.

A sárkányos fiú

*Kórházidő.
Estére telihold.
Am addig is
a ziháló tüdő,
hogy kidúdold:
a létidő
itt is
csak úgy kezelendő,
mint két macskahempergés között
a menetrendszerű mentő,
oszlata a ködöt:
valakit hazavinni,
vagy hozni sóhajtásra.
Kétszáz méterre: INRI.
Kilométerre – társa.*

*Odáig idill: béke
mosdat s levegő –
Uramisten,
mért, hogy e menedékbe
olyan későn is estem
várni egy vacsorára,
amit ágyamhoz hoznak.
S mellőlem viszik árva
kisgyerekként a holtat.*

*Nézem a teliholdat:
ezüstben most a látkép,
amelyre odalestem,
hol mondai a látvány:
fák közt egy posztamensen
szoborként fiú áll rég,
s vicsorog rá a sárkány.*

*Láthattam Szegeden szemből,
hogy a prágai Szent György
szobrának másolatja
lovát mint igazgatja.
Kezében ott a dárda –
mindkettő egymást várta.*

*Más helyen, más időben
mindezen túl és innen
csak egy kisiút látok
idelenn s odafönnen.
Csak, mint ott hatvankilencben,
nem dől ma vér belőlem,
haláltól dideregten.*

*Tudom: a csata eldőlt,
a végkifejlet zárolt.
A Mesebeli Szentgyörgy
ledöfi majd lováról
azt a gonoszt is, mintha
ezzel már vége volna.
Ám ez habozik éppen:
dárda csak bot kezében.
Lova, páncélja sincsen –
csupán hite a kincse.
Ez olyasfajta háború,
akár a népmesékben:
itt igazság, ott ármány.
Itt ő a Legkisebb Fiú –
s ez a legkisebb Sárkány.*

*Mintha csak játszanának:
acsarogna egy állat,
amaz meg jó juházként
békességre terelné.
Nézi más fiú lentről,
beteg kis arca halvány.
Azt érzi – odabentről –,
hogy belül, ami sárkány.
Akár ez künn is – néma,
de a tüdejét falja,
aztán a szívét – nincsen
lovast küldeni Isten.*

*Én is így menekültem
– nem egyszer – fuldokolva,
hát hogyha énhelyettem
valaki bátrabb volna,
s hiába kértem szentet,
ki végül is megmenthet,
tőle, mert meg nem öltem –
tüzet fűtt énbőlőlem,*

*aztán meg vért okádott.
Nem kímél senkit e fattya,
retteghetsz istenáldott –
nem ikonkép a Sátán:
magát ha belédlakja –
magad leszel a Sárkány.*

*Mert nem csak sejtet falhat
ez a kételtű állat.
Ha egyre mohóbb lesz – még
így zabálhat föl eszmét,
vagy belülről – hazákat.
Nem tüzet ont – csak szókat,
miket kieszel belőled:
már önmaga a Szózat,
az Ima és az Ünnepek.
Mit tehettem! De hosszan
csak így imádkoztam
kórházi teliholdnál,
míg jött és ment a mentő:*

*Bocsáss meg hogyha
miértünk volnál
Teremtő,
aki még megérthet!
Ha vagy Te – Istenünk,
kicsoda ellenünk!
Érjen már véget
e háború.
Te elszánt
és mindég
Legkisebb Fiú,
öld meg bennünk
a Sárkányt.*

Mosdós, 2004. április – 2007. március